

Глава 1

СЛОУН

Усещам как в ръцете ми се преплитат топли пръсти и ги притискат силно към матрака. Клепачите ми са прекалено натежали от липсата на сън през последната седмица, за да ги отворя. Всъщност не съм имала възможност да се наспя през целия месец.

По дяволите, даже през цялата проклетата *година*.

Простенвам и правя опит да притисна краката си един към друг, но не мога. Усещам натиск навсякъде. Върху гърдите, бузата ми, между краката ми. Нужни са ми няколко секунди, за да откъсна съзнанието си от сънливото безвремие и да се разбудя достатъчно, за да разбере какво прави той.

– Ейса – измънквам раздражено. – Махни се от мен.

Тялото му се движи върху мен с повтарящи се тласъци, а той стене в ухото ми, докато сутрешната му набола брада драска бузата ми.

– Почти съм готов, мила – прошепва в шията ми.

Опитвам се да издърпам ръцете си изпод неговите, но той ги стиска още по-силно, припомняйки ми, че не съм нищо повече от затворник в собственото си легло, а той – моят пазач. Ейса винаги намира начин да ме накара да се чувствам така, сякаш тялото ми му принадлежи. Никога не е проявявал злоба или принуда за това – просто желанието му за секс е постоянно и това определено ми създава неудобства.

Като например точно сега.

В шест часа през тази проклета сутрин.

Съдя за часа по начина, по който слънчевите лъчи надничат през пролуката под вратата, и по факта, че Ейса тъкмо си ляга след сношното парти. Аз обаче съм на лекции след по-малко от два часа. Не това е начинът, по който бих искала да бъда изтръгната от съня си, започнал едва преди три часа.

Увивам крака около талията му с надеждата, че ще си помисли, че изпитвам удоволствие от случващото се. Свършва по-бързо, когато покажа дори и слаб интерес.

Обгръща дясната ми гърда с длан, издавам очакваното от него стенание и в този момент той започва да се тресе.

– *Мамка му* – изпъшква той, заравя лице в косата ми и започва бавно да се полюшва върху мен. След няколко секунди се сгромолясва отгоре ми, дишайки тежко, след което ме целува по бузата и се обръща на другата страна на леглото. Изправя се, сваля презерватива, хвърля го в коша за боклук, след което грабва бутилка вода от нощното шкафче. Поднася я към устните си, докато обхожда изложената ми на показ плът с очите си. Устните му се разтягат в ленива усмивка. Застава уверено гол до леглото и поглъща останалата вода.

Красив е, но си има своите недостатъци. Всъщност външният му вид може би е единственото нещо у него, в което *не* откривам недостатък. Той е самонадеян, избухлив и понякога невъзможен. Но ме обича. Адски много. И би било лъжа да твърдя, че и аз не го обичам. Има толкова много неща у него, които бих променила, ако можех, но точно в този момент той е всичко, което имам, затова се задоволявам с това. Покани ме да се нанеса тук, когато нямаше къде да отида. В онзи момент нямаше към кого да се обърна. Дори само това е достатъчно, за да се примиря с него.

Нямам друг избор.

Посяга с ръка към устата си и я избърсва, след което хвърля празната бутилка в кошчето за боклук. Прокарва ръка през гъстата си кестенява коса, намига ми и се хвърля обратно на леглото, навежда се към мен и нежно ме целува по устните.

– Лека нощ, мила – изрича и се обръща по гръб.

– Искаш да кажеш „добро утро“ – отвръщам и неохотно ставам от леглото. Тениската ми е навита около кръста, затова я дръпвам надолу и си вземам чифт бикини и друга тениска.

Преминавам през коридора към душа, облекчена, че единствената баня на горния етаж не е заета от някой от многобройните ни съквартиранти.

Проверявам колко е часът на телефона си и изтръпвам, че времето няма да ми стигне дори да спра някъде да си взема кафе. Днес е първата лекция от семестъра, а вече планирам да я използвам, за да наваксам със съня. Нещата не вървят добре.

Не мога да продължавам така. Ейса никога не е ходил редовно на лекции, а въпреки това винаги успява да завърши семестъра с почти безупречни оценки. А аз едва съумявам да не потъна, въпреки че миналия семестър не съм пропуснала и една лекция. Е, поне тялом. За съжаление, живеем с толкова много хора, че в къщата никога няма моменти на тишина. В голяма част от случаите се улавям, че заспивам в час – все пак само тогава намирам някакво спокойствие и липса на шум. Партитата вкъщи, изглежда, се случват по всяко време от денонощието, без значение дали някой трябва да ходи на лекции на следващия ден. У дома почивните дни по нищо не се различават от дните през седмицата, а наемът не зависи от броя на пребиваващите.

През половината време нямам никаква представа кой живее тук. Къщата е собственост на Ейса, но той обича да е сред хора, затова е привърженик на принципа вратата му да е отворена за всички. Ако имах някакви средства, щях на мига да си наема собствена квартира. Само че нямам. А това означава само едно – още една година на истински ад, преди да завърша.

Една година до свободата ми.

Събличам тениската през главата си и я хвърлям на пода, след което дръпвам завесата на душа. В момента, в който се пресягам за кранчето, изкрещявам с пълно гърло. Във ваната, мъртвопиян и напълно облечен, лежи най-новият ни постоянен съквартирант Далтън.

Той се събужда рязко и удря челото си в крана над него, след което извиква. Протягам ръка и грабвам тениската си точно в момента, в който вратата се отваря с трясък и Ейса нахлува вътре.

– Добре ли си, Слоун? – пита напрегнато и ме завърта наляво-надясно, за да провери дали съм се наранила. Кимам трескаво и посочвам към Далтън във ваната.

– А аз не съм добре – изпъшква Далтън. Положил е длан върху току-що насиненото си чело и прави опит да изпълзи от ваната.

Ейса ме поглежда и обхожда с очи голото ми тяло, закрито от тениската в ръцете ми, след което отново хвърля поглед на Далтън. Боя се, че ще си извади погрешни изводи, затова понечвам да обясня, но той ме прекъсва с гръмкия си и неочаквано избухнал смях.

– Ти ли му го причини? – пита ме, докато сочи главата на Далтън.

Клатя глава отрицателно.

– Удари си главата в крана, когато изпищях.

Ейса започва да се смее още по-силно, протяга ръка към Далтън и след това го издърпва, за да му помогне да излезе от ваната.

– Хайде, човече, имаш нужда от една бира. Лекарство против махмурлук.

Избутва Далтън от банята, тръгва след него и затваря вратата след себе си.

Стоя замръзнала на място и още притискам тениската към гърдите си. Тъжното в случая е, че това се случва за трети път. Всеки път с различен идиот, който се е сгромолясал мъртвопиян във ваната. Отбелязвам си наум от сега нататък да проверявам ваната, преди да се съблека.

Глава 2

КАРТЪР

Узвждам програмата от джоба си и я разгъвам, за да видя в коя стая съм.

– Това е безумие – казвам по телефона. – Завърших университета преди три години. Не се включих в тази тъпотия, за да се налага да пиша домашни.

Далтън се засмива гръмко, което ме принуждава да отместя телефона на няколко сантиметра от ухото си.

– Чудо голямо – възразява той. – На мен снощи ми се наложи да спя в проклетата вана. Просто ще трябва да го преглътнеш. Влизането в роля е част от работата.

– Лесно ти е да го кажеш. Имаш само една лекция седмично в програмата. А моите са три. Защо Янг те е записал само на една?

– Сигурно защото целувам задника му по-добре – отвръща Далтън.

Поглеждам програмата си, после вдигам поглед към номера на вратата пред мен и виждам, че съвпадат.

– Трябва да вървя. *La clase de Espanol*.¹

– Картър, почакай.

Тонът му вече е по-сериозен. Далтън се прокашля и се подготвя за „разговора за повдигане на духа на партньора“. Откакто започнахме да работим заедно, всеки ден издевателства

¹ Часът по испански (исп.). – Б. пр.

над мен по този начин. Няма нужда да ми напомня защо сме тук. Знам, че дългът ме зове. От мен се иска да си свърша работата, за която ми плащат, а именно – да разбия най-голямата организирана престъпна група за пласиране на наркотици на територията на колеж в историята на висшето образование. Проблемът с разпространението на наркотици в местния университет нарасна десетократно само през последните три години. Според слуховете това се дължи единствено на Ейса Джаксън. Заедно с всички хора от неговия кръг. Именно затова сме тук с Далтън – за да разберем кои са основните играчи. Далтън и аз сме едва малка част от тази схема, но именно малките брънки съставят голямата верига и всяка една от ролите ни е от решаващо значение. Дори и това да се преструвам на студент в университета. *Отново.* Просто ми се иска да бях започнал семестъра миналата седмица като всички останали в този курс, но на отдела му отне цяла вечност, за да ме въведе в системата.

– Опитай се да си изкараш добре, приятелю – казва ми Далтън. – Ужасно близо сме до цялата информация, която ни е нужна... Ще останеш тук най-много два месеца. Намери си някоя мацка с готин задник, до която да седнеш – така времето ще минава по-бързо.

Поглеждам през прозореца на вратата на залата. На практика е пълна догоре и има само три свободни места. Погледът ми моментално се спира върху момиче на един от последните чинове, до което се намира едно от свободните места. Опряло е глава върху ръцете си, а тъмната му коса е разпиляна около лицето му. Спи. Бих могъл да седна до някой от спящите – постоянните бърбъривци са тези, които не мога да търпя.

– Я виж ти. Вече си намерих яка мацка с готин задник, до която да седна. Ще ти се обадя следобед.

Приключвам разговора, отварям рязко вратата на класната стая и изключвам звука на телефона. Повдигам презрамката на раницата си на рамото, докато се изкачвам нагоре по стълбите към дъното на залата. Настанявам се до момичето на празното място и хвърлям раницата на пода, а телефона – на чина. Звукът, издаден от телефона ми в момента, в който се сблъсква с масивното дърво, сепва момичето от съня му. То веднага се

изправя и отваря широко очи. Оглежда се в залата, неспокойно и объркано, а след това свежда поглед към тетрадката на чина си. Издърпвам стола и сядам до него. Момичето се втренчва върху телефона ми, оставен на масата пред нас, след което ме поглежда.

Косата му е в пълен безпорядък, а от ъгълчето на устните му надолу към бузата се стича лъскава струйка слюнка. Взира се в мен, сякаш съм прекъснал единствената минута сън, от която е имала възможност да се възползва.

– Някой си е легнал късно снощи? – питам.

Навеждам се напред, отварям раницата си и изваждам учебника по испански, който по всяка вероятност вече знам наизуст.

– Свърши ли часът? – изрича и присвива очи към учебника, който слагам на чина пред себе си.

– Зависи.

– От какво?

– От колко време си заспала – уточнявам. – Не съм сигурен за коя лекция си тук, но това е часът по испански от десет.

Непознатата се подпира с ръце напред върху чина и простенва, след което прокарва ръце върху лицето си.

– Значи спя от пет минути? Само толкова? – Обляга се на мястото си, отпуска се назад и опира глава на облегалката на стола. – Събуди ме, като свърши, става ли?

Поглежда ме в очакване да ѝ отговоря утвърдително. Докосвам с пръст брадичката си.

– Имаш нещо ей тук.

Тя избърсва устата си и отмества ръка, за да види какво е. Очаквам да се смути от факта, че по лицето ѝ се стичат лиги, но вместо това тя просто извърта очи и издърпва ръкава на блузата си върху палеца си. Избърсва локвичката от слюнка от масата с плата, след което отново се отпуска назад на мястото си и затваря очи.

И преди съм бил в колежа. Знаем как стоят нещата с късното лягане, купоните, ученето и постоянната липса на време за всичко. Само че това момиче изглежда стресирано до краен предел. Любопитно ми е дали това се дължи на работа нощна смяна, или на прекалено много купони.

Бръквам в раницата си и изваждам енергийната напитка,

която взех на път за тук тази сутрин. Струва ми се, че тя има нужда от нея повече, отколкото аз.

– Ето. – Слагам я на чина пред нея. – Изпий това.

Тя бавно отваря очи, сякаш всеки от клепачите ѝ тежи няколко килограма. Свежда поглед към напитката, след което я грабва бързо и я отваря. Нетърпеливо поглъща съдържанието ѝ, все едно това е първото нещо, което пие от няколко дни.

– Няма нужда да ми благодариш – засмивам се.

Доизпива напитката и оставя кутийката на масата, след което си избърсва устата със същия ръкав, с който по-рано избърса лигите си. Няма да крия, че нейната немарливост и секси небрежност определено събуждат интереса ми.

– Благодаря – казва и отмества косата от очите си. Поглежда ме и се усмихва, след което изпъва ръце назад и се прозява. Вратата на залата се отваря и всички се размърдват по местата си, с което отбелязват влизането на преподавателя, само че на мен дълго време ми е трудно да откъсна очи от нея, за да удосто- тоя присъствието му с вниманието си.

Тя прокарва пръсти през кичурите си. Косата ѝ още е леко влажна и усещам аромата на цветя от шампоана ѝ, когато я отмята през раменете. Има дълга, гъста и тъмна коса, също като миглите, които обрамчват очите ѝ. Поглежда към предната част на залата и отваря тетрадката си, затова решавам да повторя движенията ѝ и правя същото.

Преподавателят ни поздравява на испански език и ние му връщаме поздрава с колективни и накъсани отговори. Започва да дава указания по някаква задача, когато телефонът ми светва на масата между нас. Поглеждам входящото съобщение от Далтън.

Тази яка мацка с готиния задник до теб има ли си име?

Моментално обръщам телефона с екрана надолу с надеждата, че не е прочела написаното. Тя слага ръка пред устата си, за да прикрие смеха си.

По дяволите. Прочела го е.

– Яка мацка с готин задник, а? – подкача ме.

– Съжалявам. Приятелят ми... Мисли се за много забавен. Освен това обича да превръща живота ми в ад.

Тя повдига вежда и се обръща към мен.

– Значи ти *не* смяташ, че съм яка мацка с готин задник?

Сега, след като е с лице към мен, за първи път имам възможност да я огледам добре. Мога само да кажа, че официално съм влюбен в часовете по испански. Вдигам рамене.

– Моите уважения, но не си ставала от мястото си, откакто те видях. Дори не съм виждал задника ти.

Тя отново се размива.

– Слоун – казва и протяга ръка. Поемам я в моята. На палеца ѝ се вижда малък белег с формата на полумесец. Прокарвам пръст по него и обръщам ръката ѝ от двете страни, за да го разгледам.

– Слоун – повтарям, като оставям името ѝ да се плъзне по върха на езика ми.

– Всъщност в този момент се очаква отсрещната страна да отговори със *своето* име – отбелязва тя.

Поглеждам я отново, а тя издърпва ръката си и ме оглежда с любопитство.

– Картър – отвърщам, за да се придържам към ролята, която се предполага, че играя. И без това ми беше доста трудно да се обръщам към Райън с „Далтън“ през последните шест седмици, но накрая свикнах. Но да наричам себе си Картър, е съвсем друго нещо. Вече повече от веднъж ми се случи за малко да кажа истинското си име.

– *Mucho gusto*¹ – казва тя с почти съвършен акцент, след което отново насочва вниманието си към предната част на залата.

Не, удоволствието е изцяло мое. Повярвай ми.

Преподавателят казва на присъстващите да се обърнат към най-близкия до тях партньор и да кажат по три факта за другия човек на испански. Това е четвъртата ми поредна година, в която уча испански, затова решавам да дам думата първо на Слоун, за да не се почувства твърде респектирана от мен. Обръщаме се един към друг и кимам с глава към нея.

– *Las senoras primera*² – подканям я.

– Не, ще се редуваме – опонира ми тя. – Първо ти. Хайде, кажи нещо за мен.

¹ Приятно ми е (исп.). – Б. пр.

² Първо дамите (исп.). – Б. пр.

– Добре – казвам и се усмихвам на начина, по който взема нещата в свои ръце. – *Ustedes mandona*.¹

– Това е мнение, а не факт – отбелязва тя. – Но ще ти го призная, от мен да мине.

Накланям глава в нейна посока.

– Разбра какво казах току-що?

Тя кима с глава.

– Ако си имал намерението да ме наречеш властна, значи да.

Присвива очи, но по устните ѝ се прокрадва лека усмивка.

– Мой ред е – казва тя. – *Su companera de clase es bella*.²

Това ме размива. Току-що си направи сама комплимент, като ми каза, че партньорката ми в клас е красива? Кимам безсрамно в съгласие.

– *Mi companera de clase esta correcta*.³

Забелязвам как по страните ѝ избива червенина въпреки тена на кожата ѝ.

– На колко години си? – пита ме.

– Това е въпрос, а не факт. При това на английски.

– Налага се да задам въпрос, за да стигна до някой факт.

Изглеждаш малко по-голям от повечето второкурсници, които учат испански.

– Според теб на колко години съм?

– Двайсет и три? Двайсет и четири? – опитва се да отгатне.

Не е твърде далеч от истината. На двайсет и пет съм, но не е нужно да го знае.

– Двайсет и две – казвам.

– *Tiene veintidos anos* – повтаря тя на испански и така изрича втория факт за мен.

– Но ти мамииш – отвръщам ѝ.

– Трябва да го кажеш на испански, ако това е един от фактите ти за мен.

– *Usted engana!*⁴

По повдигната ѝ вежда съдя, че не е очаквала да знам как да го кажа на испански.

– Е, вече ги направи три – казва тя.

¹ Вие сте властна (исп.). – Б. пр.

² Твоята съученичка е красива (исп.). – Б. пр.

³ Моята съученичка е права (исп.). – Б. пр.

⁴ Ти мамииш (исп.). – Б. пр.

– А ти трябва да кажеш още един факт за мен.

– *Usted es un perro.*

Засмивам се.

– Току-що, без да искаш, ме нарече куче.

Поклаща глава.

– Не беше без да искам.

Телефонът ѝ вибрира, затова го изважда от джоба си и насочва цялото си внимание към него. Облягам се на стола си, вземам своя телефон и се преструвам, че правя същото. Седим безмълвно, докато останалата част от студентите довършват задачата. Гледам с ъгъла на окото си как изпраща съобщение, като пръстите ѝ препускат светкавично по екрана на телефона. Сладка е. Харесва ми, че от сега нататък ще очаквам тези лекции с нетърпение. Изведнъж три дни седмично ми се струват недостатъчни.

Остават около петнайсет минути до края на часа и полагам адски усилия да не я гледам втренчено през цялото време. Не е изрекла и една дума, откакто ме нарече куче. Гледам я как драска в тетрадката си, без да обръща внимание и на дума от казаното от преподавателя. Или е отегчена до смърт или изобщо не е тук духом. Навеждам се напред в опит да видя по-добре какво пише. Струва ми се нахално, но от друга страна, тя прочете съобщението ми по-рано, затова решавам, че съм в правото си.

Химикалката ѝ се движи трескаво по листа, вероятно в резултат от енергийната напитка, която изпи на един дъх. Чета изреченията, докато тя ги нахвърля. Не откривам абсолютно никакъв смисъл в тях, независимо колко пъти ги прочитам.

Влакове и автобуси откраднаха обувките ми и сега се налага да ям сурови калмари.

Засмивам се на несвързаността на всички изречения, надраскани върху листа ѝ, при което тя вдига глава към мен. Срещам погледа ѝ и тя ми се усмихва закачливо.

Навежда глава към тетрадката си и започва да я потупва с химикалката си.

– Понякога ми става скучно – прошепва. – Не мога да задържам вниманието си твърде дълго.

Аз обикновено се справям чудесно с това, но явно не ѝ докато седя до нея.

– Понякога и аз съм така – казвам. Протягам ръка към другата страна на чина и посочвам думите ѝ. – Какво е това? Някакъв таен код?

Тя вдига рамене, пуска химикалката и след това плъзва тетрадката си по-близо до мен.

– Просто нещо без смисъл, което правя, когато ми е скучно. Пробвам да разбера колко несвързани неща мога да измисля, без изобщо да се замислям. Колкото по-безсмислени са, толкова повече точки печеля.

– Толкова повече точки? – питам с надеждата да поясни. Това момиче е истинска загадка. – Как би могла да загубиш, след като си единствената, която играе в собствената си игра?

Усмивката ѝ се стопява, тя извъръща поглед и се втренчва в тетрадката пред себе си. Внимателно проследява с пръсти буквите на една от думите. Чудя се какво, по дяволите, казах току-що, че така рязко и бързо смени настроението си. Вдига химикалката си и ми я подава, след което разтърсва глава, сякаш за да прогони мислите, които току-що са помрачили съзнанието ѝ.

– Опитай – проронва. – Доста е зарибяващо.

Вземам химикалката от ръката ѝ и си намирам празно място на листа.

– Значи мога просто да напиша всичко? Каквото ми дойде на ума?

– Не – поправя ме тя. – Точно обратното. Опитай се да не мислиш. Пробвай, без да ти идва нещо на ума. Просто пиши.

Долепям химикалката за листа и правя точно това, което ми е казала. Просто пиша.

Изпуснах кутийка с царевица в шахтата за пране и сега майка ми ще си изплаче дъгите.

Оставям химикалката и се чувствам леко глупаво. Тя закрива уста, за да потисне смеха си, след като прочита написаното. Обръща нова страница и написва: *Идва ти отвътре*, а след това отново ми подава химикалката.

Благодаря ти. Сокът от еднорог ми помага да дишам, когато слушам диско.

Отново се размива, взема химикалката от ръката ми, а преподавателят обявява края на часа. Всички хвърлят учебниците в чантите си и бързо се изнизват от местата си.

Всички освен нас. И двамата се вираме в листа, усмихваме се и не смеем да помръднем.

Тя слага ръка на тетрадката и бавно я затваря, след което я плъзва по масата и я прибира в раницата си. Поглежда отново към мен.

– Не бързай да ставаш – казва ми, докато се изправя.

– Защо?

– Защото така. Трябва да останеш на мястото си, докато си тръгвам, за да можеш да видиш дали наистина имам готин задник, или не.

Намигва ми, след което се обръща.

Господи! Изпълнявам чинно казаното от нея и заковавам погледа си право в дупето ѝ. И за мой късмет, то е свършено. Всяка частица от нейното тяло е възхитителна. Стоя напълно неподвижен, докато я гледам как слиза по стъпалата.

Откъде се взе това момиче, по дяволите? И мамка му, къде беше досега? Проклинам факта, че онова, което току-що стана между нас, е всичко, което изобщо може да се случи. Връзките никога не трябва да започват с лъжи. Особено с такива като моите.

Тя поглежда през рамо, преди да излезе през вратата, и насочвам погледа си отново към очите ѝ. Показвам ѝ вдигнат нагоре палец. Тя се засмива и изчезва зад вратата на класната стая.

Събирам нещата си и правя опит да си я избия от главата. Трябва да бъда нащрек тази вечер. Прекалено много неща са заложили на карта, за да се разсейвам с нейното прекрасно, свършено дупе.

Глава 3

СЛОУН

Довършвам домашната си работа за деня в библиотеката, тъй като ми е ясно, че няма да имам възможност да се съсредоточа, щом отново прекрача прага на къщата. Първия път, когато се преместих да живея у Ейса, разполагах само с един ден, преди да ме изгонят от канапето, на което ношувах... без да споменавам всички останали финансови проблеми, които ми се бяха струпали на главата.

Срещяхме се само от два месеца, но нямаше къде другаде да отида.

Това се случи преди повече от две години.

По колите, които караше, и размера на къщата му се досещах, че разполага с пари. Онова, в което не бях сигурна, беше дали това са наследени пари, или се е забъркал с нещо, с което не трябва да се занимава. Надявах се да е първото, но досега не ми се е случвало надеждите ми за нещо да бъдат оправдани. През първите няколко месеца доста добре прикриваше факта, че продава дрога, като отдаваше навичките си да харчи на илюзията, че е наследил голяма сума пари. Известно време му вярвах. Нямах друг избор, освен да приема думите му за истина.

Когато започнаха да се появяват разни непознати хора в малките часове на нощта и Ейса говореше с тях зад затворени врати, нещата започнаха да стават все по-очевидни. Опита се да ми обясни доводите си и се закле, че продава само „безвредни“ наркотици на хора, които така или иначе биха си ги

набавили от друго място. Не исках по никакъв начин да имам нещо общо, затова си тръгнах, след като той отказа да спре.

Единственият ми проблем беше, че нямаше къде да отида. Спах при различни приятели, но никой от тях нямаше достатъчно място или финанси, за да продължава да ме издържа. Щях да се обърна към приют за бездомни, преди да се върна обратно при Ейса, но не за своя живот се тревожех. Притеснявах се за живота на брат ми.

Стивън не беше от хората с късмет. Роди се с доста заболявания – както психически, така и физически. Получаваше финансиране от държавата за необходимите за него грижи и най-накрая беше разпределен на добро място, където можех да бъда спокойна за него, но след като тази помощ беше спряна, не можех да рискувам да бъде изпратен обратно при майка ми. Не исках да се върне към онзи живот и бях готова да направя всичко, за да не допусна това да се случи отново.

Бях си тръгнала от Ейса едва преди две седмици, когато отмениха финансирането за социалните грижи за брат ми от държавата. Нямаше как да взема Стивън с мен, а ако го бях извела от дома, в който толкова трудно му уредих място, щеше да загуби достъп до необходимите за него грижи. Нямаше към кого друго да се обърна освен към Ейса, защото той беше единственият, който имаше желание да ни помогне. Да почукам на вратата му и да го помоля за помощ, беше най-трудното нещо, което някога ми се беше налагало да правя. Сякаш връщането в обятията му беше равностойно на загуба на всякакво самоуважение у мен. Позволи ми да се нанеса у тях, но не и без условия. След като вече знаеше, че завися от него за плащането за грижите за Стивън, спря да прикрива начина си на живот. У тях идваха все повече хора и сделките се извършваха открито, а не зад затворени врати.

Сега в къщата постоянно влизат и излизат разни хора и ми е трудно да разгранича тези, които живеят тук, от онези, които просто остават да нощуват, и напълно непознатите. Всяка нощ има парти, а всяко парти е кошмар за мен.

С всяка изминала седмица обстановката става все по-опасна и все повече ми се иска да се махна отгук. Преди работех почасово в университетската библиотека, но този семестър нямат свободна студентска позиция за мен. Включена съм в

списък на чакащите и подадох документи за други позиции в отчаян опит да добавя към спестяванията си за бягство. Нямах да ми е толкова трудно, ако мислех само за себе си, но след като и Стивън е в картинката, щяха да са ми нужни пари, с които не разполагах. Пари, които още известно време няма да имам.

Междувременно се налага да се държа така, сякаш все още дължа живота си на Ейса, когато всъщност имам усещането, че той го съсипва. Не ме разбирайте погрешно, аз наистина го обичам.

Обичам човека, който би могъл да бъде някой ден, но това не означава, че съм наивна. Независимо колко пъти ми обещава, че ще намали сегашните си занимания и че се подготвя да се откаже от тях, осъзнавам, че няма да го направи. Опитах се да му влея малко разум, но е трудно да си тръгна, след като на негова страна са парите и силата. Той никога няма да излезе от това. Ще продължи да се занимава със същото, докато влезе в затвора... или докато умре. А аз нямам никакво желание да бъда тук, когато някое от тези неща се случат.

Дори вече не правя опит да определя чии са автомобилите, паркирани на алеята ни. Всеки ден виждам някой нов. Паркирам колата на Ейса, вземам нещата си и се насочвам към вратата за поредния нощен ад.

Когато влизам, заварвам къщата зловещо тиха. Затварям вратата зад себе си, усмихвам се и се наслаждавам на факта, че всички са в басейна в задния двор. Никога не ми се отдава възможност да съм сама, затова се възползвам от това, слагам слушалките на ушите си и започвам да чистя. Осъзнавам, че не звучи особено забавно, но това за мен е единственият начин за бягство от реалността.

Да не говорим, че в къщата постоянно е кочина.

Започвам от дневната и изхвърлям достатъчно на брой бирени бутилки, за да напълня столитрова торба за отпадъци. Стигам до кухнята, забелязвам планината от мръсни съдове, натрупани в мивката, и дори се усмихвам. Това ще ми уплътни поне един час. Подреждам мръсните чинии в лявата половина на мивката и пускам водата, за да се напълни. Започвам да се полюшвам в такт с музиката от слушалките, която звучи в ушите ми. Не съм се чувствала толкова спокойна в тази къща

от първите ми два месеца тук. От онова време, когато тук беше *добрият* Ейса. Ейса, който ми казваше приятни неща, извеждаше ме на вечеря и ме поставяше на първо място пред всички и всичко.

Спомням си времето, когато от време на време оставахме сами заедно в тази къща. Тогава той поръчваше вечеря и се сгушвахме един в друг на дивана, за да гледаме филм.

Точно в момента, в който съзнанието ми се изпълва със спомени за онзи Ейса, в когото се влюбих, усещам зад себе си ръцете му, които ме прегръщат. В първия момент се сепвам. Но след това долавям парфюма му – същият аромат на „Диор“, който си беше сложил на първата ни среща. Започва да се кла-тушка в такт с музиката заедно с мен и ме прегръща нежно. Усмиввам се със затворени очи, преплитам ръце в неговите и се облягам на гърдите му.

Той ме целува по ухото, след това впиhta пръсти в моите и ме обръща, за да застана с лице към него. Щом отворям очи, виждам, че ми се усмивва с неподправено изражение на привързаност. Не съм виждала този поглед в очите му от толкова много време, че изпитвам болка, когато осъзнавам колко много ми липсва.

Може би той наистина прави опити. Вероятно и той е умерен от този начин на живот.

Взема лицето ми в ръцете си и ме целува – с дълга и страстна целувка, каквато бях забравила, че е способен да ми даде. Напоследък ме целува единствено когато е върху мен в леглото ни. Обвивам ръце около шията му и отвърщам на целувката му. Целувам го отчаяно. Целувам предишния Ейса, без да знам колко време ще остане тук с мен, в това си състояние.

Той се отдръпва и изважда слушалките от ушите ми.

– Някой иска продължение на тази сутрин, а?

Целувам го пак, усмиввам се и кимам с глава. Наистина го желая. Ако в леглото си ще получа именно този Ейса, всъщност го искам.

Слага ръце на раменете ми и се засмива.

– Само че сега си имаме компания, Слоун.

Компания?

Стисвам очи и не смея да се обърна, след като не знаех, че някой ни гледа.

– Искам да те запозная с един човек – обявява той. Обръща ме и отварям едното си око, а след това и другото с надеждата, че смущението, което усещам в стомаха си, не е ясно изписано на лицето ми. Облегнат на рамката на вратата с ръце, скръстени пред него, и напрегнато изражение на очите стои Картър в цялата си прелест.

Момчето, с което флиртувах по време на лекцията само преди няколко часа.

Ахвам, най-вече защото той е последният човек, когото очаквам да видя тук. Изведнъж, да застана пред него, ми се струва доста по-смущаващо от това да седя до него в час тази сутрин. Доста по-висок е, отколкото си мислех, дори по-висок от Ейса. Няма неговите мускули, но Ейса все пак тренира всеки ден, а и ако съдя по размера на бицепсите му, вероятно се тъпче със стероиди. Картър има по-естествено телосложение, по-мургава кожа и по-тъмна коса, а очите му в момента са много тъмни и гневни.

– Здравсти – казва Картър и смекчава изражението си с усмивка, след което протяга ръка към мен, без лицето му по някакъв начин да издава, че ме познава. Осъзнавам, че се преструва, че не ме познава, за да не ми навреди или може би за да не навреди на *себе си*, затова отвърщам на ръкостискането му и му се представям за втори път днес.

– Слоун – казвам неуверено с надеждата, че не може да усети учестения ми пулс през дланта на ръката ми. Съкращавам ръкостискането и се отдръпвам. – Е, откъде се познавате с Ейса?

Не съм убедена, че ми се иска да знам отговора, но въпреки това въпросът се изплъзва от устата ми.

Ейса слага ръка през кръста ми и ме обръща в другата посока, на разстояние от Картър.

– Той е новият ми бизнес партньор и точно сега имаме малко работа. Отиди да чистиш някъде другаде.

Потупва ме по дупето в опит да ме отпъди като някакво куче. Обръщам се и го поглеждам намръщено, но ядът ми не е и наполовина толкова силен, колкото омразата, която очите на Картър излъчват, докато гледа Ейса.

Обикновено се старая да не проявявам упоритост спрямо Ейса, особено пред други хора, но точно сега не успявам да се съдържа. Бясна съм на безцеремонния начин, по който въвлича

още един човек, въпреки че ми обеща да спре да се занимава с това. Освен това не мога да отрека, че ме е яд, че това е именно Картър. Ядосвам се на себе си за погрешното първо впечатление, което си създадох за него по време на лекцията днес. Мислех си, че имам по-добра интуиция по отношение на хората, но фактът, че се занимава с Ейса, показва, че изобщо не ме бива в разгадаването им. Той просто е като всички останали, но трябваше вече да съм се досетила за това. Независимо от положените от мен усилия, от трудностите да се измъкна от дома от детството ми, в крайна сметка отново се озовавам в същата ситуация и това ме кара да се чувствам ужасно глупава. Родителите ми употребяваха дрога и се бях заклела, че в момента, в който се измъкна от опасния им начин на живот, ще си тръгна и никога няма да погледна назад. Ето ме обаче тук, на двайсет и една години, и начинът ми на живот по нищо не се различава от начина ми на живот, докато растях. Как е възможно да копнея толкова болезнено за нормален живот и в крайна сметка постоянно да се озовавам насред същата гадост? Явно това е моето проклетие.

– Ейса, ти обеща. – Махам с ръка по посока на Картър. – Наемането на хора няма общо с излизането от това... а означава, че затъваш още повече.

Струва ми се лицемерно да искам от него да спре това, с което се занимава. Всеки месец го оставям да изпраща чек за грижите за Стивън, чието покритие е от същите мръсни пари, които ми се иска да не изкарва. Тъй като не са за мен обаче, ми е по-лесно да го допускам. Готова съм да приема и най-мръсните пари на света, ако това означава, че ще има кой да се грижи за малкия ми брат.

Очите на Ейса потъмняват и той прави крачка към мен. Внимателно поставя ръце върху моите и започва да ги плъзга надолу. Навежда уста към ухото ми и затяга хватката върху ръцете ми, като ги стиска с всичка сила, докато потрепервам от болка.

– Не ме излагай – прошепва достатъчно тихо, за да го чуя само аз. Отпуска хватката си и прокарва ръце по лактите ми, след което показно ме целува нежно по бузата. – Отиди да си облечеш онази съблазнителна червена рокля. Тази вечер организирам парти, за да го отпразнуваме.

Отстъпва назад и ме пуска изцяло от ръцете си. Поглеждам към Картър, който продължава да стои на прага, втрещен в Ейса така, сякаш всеки един момент ще му откъсне главата. Отмества очи към моите и за секунда погледът му сякаш омеква, но не се задържа достатъчно дълго, за да съм сигурна в това. Обръщам се и изкачвам тичешком стълбите към спалнята. Затръшвам вратата и се хвърлям на леглото. Мускулите на ръцете ми пулсират от болка, затова се опитвам да ги разтрия. За първи път ме напада физически пред друг човек, но много по-силна е болката от нараненото ми достойнство. Не трябваше изобщо да му противореча пред друг човек. Това ми е пределно ясно.

Сигурно утре ще имам синини по ръцете, но те поне няма да са завинаги, като белезите, оставени от родителите ми. Втрещвам се в белега с форма на полумесец на палеца и си спомням онзи момент, когато бях на дванайсет и майка ми се опита да ме изгори със запалката на автомобила. Нямам представа защо ми беше ядосана, но издърпах ръката си веднага щом осъзнах какво прави, само че не бях достатъчно бърза. Сега всеки път, когато погледна белега, той ми напомня за живота ми с нея.

Поне синините ще избледнеят, но колко ли време остава до момента, в който Ейса ще започне да ми оставя по-дълготрайни белези? Знам, че не заслужавам онова, което току-що ми направи. Никой не трябва да търпи това. Но ако не се махна скоро, нещата ще станат още по-зле. Ситуации като тази рядко се променят към по-добро. Искане ми се да грабна куфарите си и да натъпча в тях всичките си вещи. Копнея да го напусна и никога да не се върна. Искане да се махна. Да съм далече оттук, да ме няма.

Но още не мога да го направя. Все пак това не засяга само мен.